

ကျေးဇူးတင်ရှိခြင်း

မျက်နှာဖုံး ဒီဇိုင်းကူညီရေးဆွဲပေးသော ကိုစိုင်းလှငွေနှင့်

ဤစာစောင်အတွက် ဓမ္မဒါန အလှူငွေများထည့်ဝင်ကြသော

ကုသိုလ်ရှင်များအားလုံးအား အထူးကျေးဇူး တင်ရှိပါသည်။

လူပုဂ္ဂိုလ်များဆိုင်ရာ ဓမ္မဒီပဗုဒ္ဓစာပေသင်တန်းကျောင်း

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	အဘိဓမ္မာ နှင့် ဝိပဿနာ ဒေါက်တာခင်မောင်ကြည် (ဓမ္မဒီပ)	၁
၂။	သံသရာ-အတွေး, အတွေး-သံသရာ ဖိုးသာထူး (ဓမ္မလုပ်သား)	၄
၃။	ပုထုဇ္ဇနော ဥမ္မာတကော ဒေါက်တာချိုချိုမာ (ဓမ္မဒီပ)	၁၆
၄။	အမှောင်ခွင်းသော လမင်း ဒေါ်ခင်စိုးဝင်း (ဓမ္မဒီပ)	၁၄
၅။	လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ဆုံးမစာ	၂၀

တဆက်တည်း၊ တထိုင်တည်း၊ တစိတ်တည်း၊ ဝစီထိတည်း နာကြားခဲ့ကြရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနတ်ပြည်များပြည်ဝယ် ဆက်တိုက်ဟောခဲ့သော ထိုအဘိဓမ္မာကို လူတို့ ပြည်ဝယ် အရှင်သာရိပုတ္တရာသာလျှင် ရက်ပေါင်း ကိုးဆယ်၊ အကြိမ်ကိုးဆယ်၊ ပြန်လည် ဟောတော်မူခဲ့ပါလေသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာဖြစ်၍သာ ထိုအဘိဓမ္မာကို ရက်ခြား၍ နာကြားပြီး ဆောင်ထားနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် မြတ်ဗုဒ္ဓထံမှ အကျဉ်းချုပ် နာကြားခဲ့ရသော အဘိဓမ္မာကို သူ၏တပည့်ရဟန်းငါးရာတို့အား မကျဉ်းမကျယ် ပြန်ဟောခဲ့လေသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ အဘိဓမ္မာကို အရှင်သာရိပုတ္တရာအထံမှာ သင်ယူကြသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်ဗုဒ္ဓ တာဝတိံသာသို့ တက်ကြွသောနေ့ကမှ အရှင်သာရိပုတ္တရာထံ၌ ရဟန်းပြုကြသော ရဟန်းသစ်များဖြစ်ကြလေသည်။ သရက်ဖြူပင်ရင်းက တန်းခိုးပြာဋိဟာပွဲကို ကြည်ညို ကြသော အမျိုးကောင်းသား ၅၀၀-တို့သည် ထိုနေ့ (ဝါဆိုလပြည့်နေ့)မှာပင် ရဟန်းပြုကြ၊ ထို့နောင် တစ်နေ့မှာပင် အဘိဓမ္မာကို နာကြားကြရလေသည်။ ထိုအဘိဓမ္မာ-တရား သည်ပင် ထိုရဟန်းတို့အတွက် ဝိပဿနာဖြစ်ရပေမည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနှစ် ဝါတွင်းမှာပင် ထိုရဟန်း ၅၀၀-တို့သည် ရဟန္တာဖြစ်ကြပြီး ထိုဝါ (မြတ်ဗုဒ္ဓ ခုနစ်ဝါမြောက်) ကျွတ်မှာပင် ထိုရဟန်းများ အဘိဓမ္မာ ၇-ကျမ်းဆောင်တို့ (အဘိဓမ္မိက၊ သတ္တပကရ ဏိကာ)ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓသည် ဓမ္မ-အားလုံးတို့ကို ရှေးဦးစွာ စုပေါင်းသိမ်းကျုံး၍ ပြသည်။ ထို့နောင် အသေးစိတ် ခွဲခြမ်းဝေဖန်၍ ပြသည်။ တဖန် ဓာတ်ခွဲ၍ ပြသည်။ သိမ်းကျုံး၍ ခွဲခြမ်း ဝေဖန်ထားသော ထိုဓမ္မအသေးစိတ်ကို ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ယှဉ်စပ်သတ်မှတ် တော်မူပြန်သည်။ ထို့နောင် ဝါဒအမျိုးမျိုးနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ဝေဖန် ဆန်းစစ်တော်မူပြန်သည်။ ထို့နောင် အစုံစုံ ပြန်စုပုံ၍ အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်ပြပြန်သည်။ အဘိဓမ္မာ ၇-ကျမ်း၌ စိတ် စေတသိက် ရုပ်တို့စုရုံးခြင်း၊ ဝေဖန်ခြင်း၊ ဓာတ်ခွဲခြင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်ခွဲခြင်း၊ ဝါဒယှဉ်ခြင်း၊

စုံညီပြုခြင်း၊ ကြောင်းကျိုးဆက်ခြင်းဟူသော ခုနစ်ပါးသော နည်းစနစ်တို့သည် တကယ် စင်စစ် အလွန်လေးနက်သည့် ဝိပဿနာနည်းစနစ်များ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် အဘိဓမ္မာ ဝိပဿနာကို နာကြားကြရသော ထိုအဘိဓမ္မာ၏ အစစသောနေ့တွင်မှ ရဟန်း ပြုခဲ့ကြသော ရဟန်းငါးရာတို့သည် အဘိဓမ္မာပြီးဆုံးသောနေ့မှာပင် သူတို့ ဝိပဿနာ လုပ်ငန်း ပြီးဆုံးသောနေ့ပင် ဖြစ်ရလေသည်။

ဝိပဿနာဟူသည် အထူးထူးသောနည်းတို့ဖြင့် ရုပ်နာမ်တို့၏ ပကတိ၊ သဘာဝ၊ နိယာမ၊ ကာရဏ၊ နိဿတ္တ၊ အနတ္တ၊ ပရမတ္ထတို့ကို ရှု၍၊ စူးစမ်း၍၊ ထွင်းဖောက်၍ သစ္စာနှင့် သန္တိကို ရှာဖွေသောစနစ်နည်းပညာတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ရုပ်၏သဘာဝ ရုပ်နှင့် ရုပ်ချင်း အပြန်အလှန် ကြောင်းကျိုးဆက် ကျေးဇူးပြုပုံ၊ နာမ်၏ သဘာဝ နာမ်နှင့်နာမ်ခြင်း အပြန်အလှန် ကြောင်းကျိုးဆက် ကျေးဇူးပြုပုံတို့ကို ဉာဏ်ဖြစ်စဉ်ဆယ်မျိုးမှာ ပြထားသည့် အတိုင်း၊ သန့်စင်ပုံ ခုနစ်မျိုး တိုးတက်ပုံများမှာ ပြထားသည့်အတိုင်း အတွင်းကိုယ်နှိုက် စူးစိုက်၍ အရှိကို ရှာဖွေသောနည်းသည် ဝိပဿနာပင်ဖြစ်ရာ ဝိပဿနာနှင့် အဘိဓမ္မာ တသားတည်း ဖြစ်လေသည်။

ဝိပဿနာရှုခြင်းသည် အဘိဓမ္မာကိုပင် ရှုသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဝိပဿနာနှင့် အဘိဓမ္မာခွဲ၍မရဖြစ်သည်။ အဘိဓမ္မာတတ်မှ ဝိပဿနာ ရှုရမည်ဟု ဆိုလိုသည် မဟုတ်သော်လည်း ဝိပဿနာရှုနေခြင်းသည် အဘိဓမ္မာသင်ကြာနေခြင်း တစ်မျိုးလည်း ဖြစ်သည်။ စိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ်တို့သည် တလံ့မျှသော ကိုယ်၌ အစဉ်အမြဲရှိ၍နေသော ကြောင့် ထိုအကြောင်းအရာကို လေ့လာနေခြင်း၊ သင်ယူနေခြင်းနှင့် ထိုစိတ် စေတသိက် ရုပ်တို့ပေါ် သဘောကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေခြင်းတို့သည် ခွဲခြား၍ မရနိုင်သော လုပ်ငန်းများဖြစ်ကြသည်။

အနိမ့်ဆုံးအားဖြင့် ဆိုရပါလျှင် နာမ်ရုပ်မသိလျှင် ဝိပဿနာမဖြစ်သောကြောင့်

ထိုပညာစွမ်းအားနှင့် ဉာဏ်မျက်စိကိုသုံး၍ ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ သဘာဝကျကျ နေထိုင်ကြဖို့ အလွန်အရေးကြီးလှပါသည်။

ကျွန်တော့် အတွေးပုံရိပ်စဉ်ဖြစ်လာပုံ အကြောင်းရင်းတွင် V မှန်ချပ်ပေါ်မှ “အာရုံ” ဖြစ်သော အဆင်းရူပါရုံအရုပ်များကို မြင်လိုက်မိ၍ မြင်စိတ် (စက္ခုဝိညာဏ်) ကလေးဖြစ်ပေါ်ရာက အစပျိုးခဲ့တာပါ။ ထိုအရုပ်ပုံအဆင်းရူပါရုံပေါ်သို့ ထွန်းထားသော မီးအလင်းရောင် (သို့) နေ၏အလင်းရောင်တို့ ကျရောက်၍ ထိုအဆင်းရုပ်မှ ပြန်၍ ထွက်လာသော အလင်းလှိုင်းရောင်ပြန်တို့က မျက်စိထဲရောက်လာသဖြင့် မြင်ခြင်း(ဒဿန) ကိစ္စရပ်သာဖြစ်ပါသည်။ ထိုမြင်ခြင်းဒဿနကိစ္စတွင် အဆင်းအာရုံသည် ရုပ်တရား၊ စက္ခုပသာဒခေါ် မျက်စိအကြည်သည် ရုပ်တရား ထိုရုပ်တရားနှစ်ခုကို ဆက်သွယ်ပေးသော အလင်းလှိုင်း၏ ရုပ်သဘာဝ။ ထိုရုပ်ခါတ်သဘာဝတို့ စုပေါင်းအလုပ်လုပ်ခြင်းဖြင့် “အလင်းလှိုင်းကလေး မျက်စိအကြည်ပေါ်သို့ ရိုက်ခတ်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မြင်စိတ်ခေါ်သော စက္ခုဝိညာဏ်စိတ် နာမ်ခါတ်ကလေးဖြစ်လာရတာပါ။ ရုပ်ခါတ်နှစ်ပါးတို့ ထိုခိုက်ခြင်းကြောင့် နာမ်ခါတ်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း သဘောသဘာဝဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ ရုပ်၊ နာမ်၊ ခန္ဓာ(၅)ပါးဆိုတဲ့လူ့ဘဝကို ရရှိထားကြတော့ ရုပ်ခန္ဓာ၏ သဘောသဘာဝ ။ စိတ်၏ သဘောသဘာဝ . . . ။ စိတ်နှင့်ရုပ်နှစ်ပါးတို့ ပူးတွဲ၍ ဆောင်ရွက်မှုကိစ္စရပ်များ ။ ထိုထိုသဘောသဘာဝများကို ပိုင်းခြားပြတ်သားစွာ သိရှိနားလည်နိုင်ကြဖို့ ကိုယ်တိုင်လေ့လာ၊ ဆည်းပူး၊ သင်ယူမှု ပြု၍ လေ့ကျင့်ပွားများပြီး အဆင့်ဆင့် တက်လှမ်းရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ထိုသို့ လေ့လာပွားများမှု လုပ်ငန်းသည် ဗုဒ္ဓ၏ ဓမ္မအမွေရယူလိုသူတို့၏ မဖြစ်မနေလုပ်ရမည့် မဟာတာဝန်ကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဘဝမှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိ၍ သဘာဝကျသော ဘဝနေနည်းကို မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ကြ

ပါမည်နည်း ? ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ် ကိစ္စရပ်များကို လုပ်ကိုင်နေကြတော့ မထမစိတ်ဖြင့် ဆင်ခြင်စဉ်းစားရပါတယ်။ ထို့နောက် နှုတ်ဖြင့် ပြောဆိုမှု၊ ကိုယ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်မှု တို့ဖြင့် ဆောင်ရွက်ကြတာပါ။ ထိုကံ(၃)ပါးဖြင့် လုပ်သည်ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို စနစ်တကျ ဆင်ခြင်၊ မှန်မှန်ကန်ကန် စဉ်းစားကြရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ ဆင်ခြင်စဉ်းစားတဲ့ မနောကံ၏အလုပ်ပါ။ ဒါမှသာလျှင် ဆင်ခြင်စဉ်းစား၍ပြောသော ဝစီကံ၊ ဆင်ခြင်စဉ်းစား၍ ပြုလုပ်သော ကာယကံအလုပ်တို့ဖြစ်လာပါမယ်။ ဤကဲ့သို့ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် “အတွေးအခေါ်မှန်၊ အပြောမှန်၊ အလုပ်မှန်” သောစနစ်ကျ၍ ကောင်းမွန်မှန်ကန်သည့် အလုပ်မျိုးဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုမျိုးပြုလုပ်နေထိုင်သည့် ဘဝမျိုးသည် မိမိအတွက် အဓိပ္ပာယ် ရှိ၍ သဘာဝကျသော ဘဝနေနည်းပညာပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နေ့စဉ် လူမှုဘဝကိစ္စများစွာကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေကြရပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဒေသနာမှာတော့ အလုပ်ဆိုသည်မှာ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်တို့ဖြင့် ပြုလုပ်သော ကံ(၃)ပါး အလုပ်(၃)မျိုးကိုခေါ်တာပါ။ ထိုကံ(၃)ပါးလုပ်ရာမှာလည်း ကောင်းသောအလုပ်၊ မကောင်းသော အလုပ်ရယ်လို့ (၂)မျိုးရှိပါတယ်။ “ကံသာလျှင်အမွေ၊ ကံသာလျှင် ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာဖြစ်၏” ဟု မြတ်ဘုရားဟောကြားခဲ့သလို ကောင်းကံလုပ်၍ ကောင်းကျိုးရကြပြီး၊ မကောင်းသော အလုပ်(၃)မျိုးလုပ်မိလျှင် မကောင်းမှုဆိုးကျိုးကိုပဲရမှာပါ။ ဒီလိုဗုဒ္ဓဘုရားက ခွဲခြား၍ပြပါတယ်။ ဒါဟာ ကံနှင့်ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်ခြင်း သဒ္ဓါတရားပင်ဖြစ်ပါတယ်။ ခန္ဓာ(၅)ပါးဆိုတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာ(၁)ပါးနှင့် နာမ်ခန္ဓာ(၄)ပါးတို့ ရုပ်၏စွမ်းအား နာမ်၏စွမ်းအားများ ပူးတွဲ၍ ကံသုံးပါးအလုပ်တွေကို လူတိုင်းနေ့စဉ် လုပ်နေကြရပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ နာမ်ခန္ဓာ(၄)ပါးတို့၏ အလုပ်တွေမှာ နာမ်ခါတ်ခေါ် စိတ်တွင်ပါဝင်သော သဘောတရားတို့ ရှိနေပါတယ်။ စိတ်သည်

“သိ” တဲ့ကိစ္စကို အလုပ်လုပ်သော ဝိညာဏ်ခါတ်

ဗုဒ္ဓ၏ တပည့်သားသမီးများသည် ရည်မှန်းချက်၊ ဦးတည်ချက် ပီပြင်စွာ ရှိကြရပါမယ်။ ယခုလက်ရှိဘဝမှာ ကျွန်တော်တို့တတွေ ဘယ်လိုအနှိပ်စက်ခံနေရပါသလဲ . . . ? သေချာစဉ်းစားကြရမှာပါ။ အိုတာ၊ နာတာ၊ သေတာတွေနဲ့ နှိပ်စက်နေပါတယ်။ ထိုမျှမကပါ ကြောင့်ကျခြင်း၊ တောင့်တခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ငိုကြွေးရခြင်းတို့နှင့်လည်း နှိပ်စက်ခြင်း ခံနေကြရပါတယ်။ ဒီလိုနှိပ်စက်ခံဘဝမျိုးတွေ ထပ်၍ ထပ်၍ရနေကြဦးမည် ဆိုလျှင် ဒီဆင်းရဲဒုက္ခတွေလည်း ထပ်၍ထပ်၍သာ လာနေဦးမှာ မလွဲဧကန်ပါ။ ထိုဆင်းရဲ ဒုက္ခအပေါင်းမှ လွတ်မြောက်ရာသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ မှန်ကန်သော ဦးတည်ချက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဘဝဆိုသော ဝဋ်ဆင်းရဲ၊ သံသရာဆိုသော ဝဋ်ဆင်းရဲအပေါင်းမှ လွတ်မြောက်ရေး ဦးတည်ချက်ထားရှိပါမှ ကိုယ်သာလုပ်နေတယ် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ အမှန်မြင်လာကြမှာဖြစ်ပါတယ်။

မျက်မှောက်ဘဝမှာ ဧကန်တွေ့ကြုံရမဲ့ အို၊ နာ၊ သေဘေးတွေကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ မိမိ ဉာဏ်အား၊ ဝီရိယအားတွေနဲ့ ပြင်ဆင်ထားကြရပါမယ်။ ဘဝမှာအနေတတ်ကြသလို၊ အသေတတ်ကြဖို့လဲစွမ်းအား သတ္တိတွေစုဆောင်းပြင်ဆင်ထားဖို့လိုအပ်ပါတယ်။ ဒီလိုပြင်ဆင်နိုင်ဖို့အတွက် မိမိတို့ဘဝတွေမှာ ကိုယ်ရဲ့ဘဝအကြောင်း၊ ကိုယ့်ရဲ့အကြောင်း ရင်းမှန် အဖြစ်မှန်တို့ကို ယထာဘူတကျစွာ သိရှိနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေကြရပါမယ်။ သို့မှသာ မိမိတို့၏ဘဝကို ကိုယ့်အတ္တဆိုတဲ့ “ငါ”ဆိုတာကြီးက လွမ်းမိုးချုပ်ကိုင်၍ ကာကွယ်နေခြင်း အဖြစ်ကို ရှုဆင်ခြင်၍ မြင်တတ်လာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆင်းရဲဒုက္ခဖြစ်စေကြောင်း သမုဒယ တဏှာ အစွဲတွေထဲမှာ “ဟောဒါ . . . ငါ့ဘဝ” ဆိုပြီးတော့ လက်ရှိဘဝလေးကို အတင်း ဖက်တွယ်ထားတဲ့ “ဘဝတဏှာ” အစွဲသည် အလွန်ကြီးမားပါတယ်။ ငါ (အတ္တ)နှင့် ဘဝ တဏှာတွဲနေပါတယ်။ ဒါတင်မက ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို ခင်တွယ်တဲ့ “ကာမတဏှာ” အစွဲတွေကလည်း အမြဲကပ်ပါနေပါသေးတယ်။

ကာမတဏှာဆိုတဲ့အစွဲကြီးက ရှိသမျှပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ မိမိကိုချည်နှောင်ထားပါတယ်။ ဒီသံယောဇဉ်ကြီးတွေနဲ့ ဘာတွေကို ချည်နှောင်လိုက်သလဲဆိုတော့ ရွှေ၊ ငွေ၊ တိုက်၊ ကား၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေနဲ့ ချည်နှောင်တယ်။ သက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တွေ သား၊ သမီး၊ ဇနီး၊ ခင်ပွန်း တွေနဲ့ အားလုံး ချည်နှောင်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အဆင့်အတန်း၊ ငါ့ဂုဏ်၊ ငါ့ရာထူး၊ ငါ့သိက္ခာ ဒီလိုတွေလဲ ချည်နှောင်ထားပါသေးတယ်။ အတ္တကချည်နှောင်ထားတဲ့ အတ္တနိယ . . . ငါနှင့်ငါပိုင်တွေ ရှိနေသေးသမျှ ဒါတွေကို စွန့်လွှတ်ရမှာ အလွန်ဆိုးကြောက်ကြ ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲကြောက်ကြောက် သေခြင်းတရားခေါ် ရာနောက်ကို လိုက်ကြရမှာ အမှန်ပါ။ ဒါတွေကို တပ်မက်တွယ်တာနေသလောက်ဘဝ၏ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး အလွန်ကြီးမား လှပါတယ်။ မိမိဘဝ၏ ထောက်တည်ရာ ပညာဉာဏ်ဖြင့်သာ ရှုဆင်ခြင်နိုင်ပါမှ အတ္တရဲ့ ချည်နှောင်မှုသံယောဇဉ်တွေကို အတော်အတန်လျှော့နိုင်လာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကနေ ပိုင်နေပေမဲ့ မနက်ဖြန်ပိုင်ချင်မှပိုင်တော့မယ်၊ သေသွားရင်အကုန်ပစ်သွားရမှာပါ။

ဒီလိုအကြောင်းရပ်တွေမှာ ငါဆိုသော “ငါ”သည် “မာန”တရား၊ ဘာတွေနဲ့ ထောင်လွှားနေသလဲဆိုရင် ပစ္စည်းဂုဏ်၊ ဆွေဂုဏ်၊ မျိုးဂုဏ်၊ ရာထူးဂုဏ်တွေနဲ့ပါ။ အဲဒီ “ငါ” ရယ်လို့ယုံကြည်ထားသော ဒိဋ္ဌိ ကလဲ စွဲအားပြင်းထန်ပါတယ်။ ယုံကြည်မှုဒိဋ္ဌိအပြင် တပ်မက်တွယ်တာသော “တဏှာ” (လောဘ) တရားတွေကလည်း မြောက်များစွာ တွယ်ငြိ ကပ်ပြန်ပါသေးတယ်။ ထိုတဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့တရား(၃)ပါးနှင့် ဘဝအဆက်ဆက် သံသရာခရီးရှည်ကြီးကို ပျော်ပျော်ကြီး လျှောက်လှမ်းနေကြရတာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ စွမ်းအားများက သံသရာကို ရှည်သည်ထက်ရှည်အောင် ချဲ့ထွင်တတ်သော ပပဉ္စတရား(၃)ပါးတို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဆွဲဆန့်၍ မကုန်နိုင်အောင် သံသရာရှည်စေကြောင်း တရားများဖြစ်ကြပါတယ်။

ဤသံသရာခရီးရှည်ကြီးကို ဒီရုပ်၊ ဒီနာမ်၊ ဒီခန္ဓာတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့တတွေ အမှန်ပင်

“ အမှောင်ခွင်ဝေ လမ်း ”

၁၉၈၈ မတိုင်မီ (တိုင်းရင်းဆေးသိပ္ပံမှာ ကျောင်တက်ပြီး အလုပ်သင်ဆင်းနေဆဲ) ကာလမှာ တက်ခဲ့ဘူးတဲ့ နက္ခတ္တသင်တန်းမှာ . . . သင်ခဲ့ရတဲ့ . .

လဲပါအေး၊ လေးဟုတ်အောင်၊ လှောင်အိမ်ကလှလှစွာ၊ ခေါ်စေမိသား၊ စိတ်သွားစေ . . . စတဲ့ လင်္ကာသံပေါက်ထဲမှာ . . . ဂဏာန်းသွင်းပြီး စာကျက်ခဲ့ရတာတွေ . . . ၊ နက္ခတ် ‘၂၇’လုံးနဲ့ မွန်းတည့်ချိန်ယှဉ်တဲ့ နက္ခတ်တွက်ပုံ၊ စန်းယှဉ် နက္ခတ်တွက်ပုံတွေကို သင်ခဲ့ပြီး အမှန်တကယ်ပဲ အထင်ကြီးအားကိုးမိခဲ့ပါတယ် . . . ။

ဒီနေ့ကို ဘယ်ဂြိုဟ်ရဲ့ စွမ်းအားတွေ လွှမ်းမိုးထားနေသလဲ . . . ၊ ဘယ်ဂဏာန်းတွေက စိုးမိုးထားသလဲ၊ နေ့တိုင်းတွက်တယ် စဉ်းစားတယ်။ အဲဒီလိုတွေသိခဲ့ပေမယ့် ၊ ဖြစ်ချင်တာတွေ မဖြစ်တဲ့အခါ . . . စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျနဲ့ပဲ နေခဲ့ရပါတယ်။

ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပါဒါရောက်ဆိုသလို ကိုယ်နဲ့ နေ့နံမသင့်တဲ့ရက်တွေရောက်တိုင်း စိတ်ထထင့်ထင့်နဲ့ နေ့ပေါင်းများစွာကို ကုန်လွန်ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရပါတယ် . . . ။

ကိုယ်နဲ့အကျိုးပေးတဲ့ နေ့သင့်ရက်ကောင်းတွေမှာ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံလာတဲ့အခါ ဘာကြောင့်ဖြစ်ရတာလဲဆိုပြီး ဇဝေဇဝါနဲ့ အံ့ဩပြီးနေခဲ့ရပါတယ်။

၂၀၁၁ခုနှစ် ဒေါ်အေးစိန် ဓမ္မာရုံမှာ ဖွင့်လှစ်သင်ကြားတဲ့ အဘိဓမ္မ အခြေခံ(အထူး) သင်တန်းတက်ပြီးမှပဲ . . .

မိမိပြုခဲ့တဲ့အကြောင်းအတိုင်း မိမိဘာသာအကျိုးခံစားရတာပါလားရယ်လို့ အသိဉာဏ်တွေလင်းလက်လာပါတယ် . . . ဘယ်ဂဏာန်းတွေ ဂြိုဟ်တွေရဲ့လွှမ်းမိုးမှုကို ဂရုပြုနေစရာမလိုကြောင်းကို အခုမှပဲ လက်ခံနိုင်လာပါတယ်။

အယူအဆမှားတယ်လို့ပြောမလား ‘အယူသီးတယ်လို့ ဆိုမလား’ အဲဒီအယူ သီးလွန်းတဲ့ဘဝနဲ့ပဲ ကြာမြင့်စွာ နေလာပြီးမှ အမှားတွေကို စွန့်လွှတ်ရဲတဲ့ စွမ်းအားသတ္တိ အပြည့်အဝကို ဒီအဘိဓမ္မသင်တန်းနဲ့ သံယုတ္တနိကာယ်ဖြစ်တဲ့ သဂါထာဝဂ္ဂအပြီးမှာတင်ပဲ ရရှိခဲ့ပါတယ်

ခုတော့ဘယ်ဂြိုဟ်ဘယ်ဂဏာန်းတွေကပဲ စိုးမိုးနေပါစေ . . . ။ ကာယ-ဝစီ- မနော တွေနဲ့ မသိ၍ ပြုစီရင်တဲ့ မကောင်းတဲ့အကြောင်းတွေ ထပ်မလုပ်သရွေ့ အေးငြိမ်းမှုကို ကော်ရနေပါပြီ

ဒီလို . . . အသိဉာဏ်မျိုးတွေရရှိလာအောင် ညအမှောင်မှာ လမ်းပျောက်ပြီး စမ်းတဝါးဝါးဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေမှ လွတ်မြောက်စေဘို့ . . . အစ၊ စ အရာရာ . . . အနစ်အနာခံ-ပင်ပန်းတာကိုလဲမမှုဘဲ . . . ဓမ္မစာပေများကို ရှင်းလင်းစွာနားလည်အောင် သင်ကြားပို့ချပေးကြသော ဆရာနှင့်ဆရာမကြီးအား အမှောင်ခွင်သော လမ်း ၂စင်းဟု တင်စားပြီး ရိုသေစွာ ဤစာစုဖြင့် ဂါရဝပြုလိုက်ရပါတော့သည်။

ရိုသေစွာဖြင့်

ဒေါ်ခင်စိုးဝင်း (ဓမ္မဒီပ)

၂၀-၂-၂၀၁၃

ဒါကို အချိန်မီ မကုဖြစ်လိုက်ဘူးဆိုရင် နောင်ဒီလိုကောင်းတဲ့ အခြေအနေ ဘယ်တော့ ပြန်ရမှာလဲ ?။ လူဖြစ်ပေမဲ့ သာသနာတွင်းကာလ မဟုတ်ရင် မှောင်နေမှာပဲ ကုချင်ပေမဲ့ ဆရာမရှိဘူး၊ ဆေးလည်းမရှိဘူး၊ ဘယ်လိုကုရမလဲ၊ ဘယ်လိုပျောက်မလဲ ?။

နောက်ထပ်သာသနာနဲ့ ကြုံပြန်တော့လဲ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိသားစုထဲမှာ မဟုတ်ပြန်ရင် ဘယ်လိုကုမလဲ ?။ လူအဖြစ်မဖြစ်ရင်ရော တွေးကို မတွေးရဲစရာပါ။ ဒီအရူး ဘယ်တော့မှ ပျောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သံသရာဘယ်လောက်ရှည်ရှည် အရူးဘဝနဲ့ သွားနေအုန်း မှာလဲ ? ။

သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်တွေတောင် ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသနဲ့ ပတ်သက်တဲ့တရား ၄-ပါးနဲ့ အနိစ္စဟု အမှတ်မှား၊ အသိမှားတဲ့ တရား ၂-ပါး၊ အနတ္တမှာ အတ္တဟုအမှတ်မှား၊ အသိမှားတဲ့တရား ၂-ပါးကိုပဲ သမုစ္ဆေဒပဟာန်နဲ့ ဖြတ်နိုင်တာမဟုတ်လား၊ ဝိပလ္လာသ ၁၂-ပါးထဲက ၈-ပါးပ ပြုတ်နိုင်သေးတာ။ ဆင်းရဲကို ချမ်းသာဟု အမှတ်မှား၊ အသိမှားသော တရား ၂-ပါးနဲ့ မတင့်တယ်တာကို တင့်တယ်ဟု အမှတ်မှား၊ အသိမှားတဲ့တရား ၂-ပါးကျန်သေးလို့ ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီးအိမ်ထောင်ပြုပြီး သား/သမီးတွေရတာပေါ့ ကြည့်စမ်းပါ သောတာပန်တောင် အရူးအကုန်မပျောက်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ သောပန်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသပြတ်ကင်းပြီဖြစ်ပြီး သမ္မာဒိဋ္ဌိကိုရလို့ပဲ ကျန်ရှိသော ဝိပလ္လာသများ ဒုစရိုက်ပြောက်အောင် မမိုက်မဲနိုင်ကြ တရားသဖြင့်ရသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုခံစား၊ စံစားကြတာပေါ့။

ဒါ့ကြောင့်ပါမောက္ခချုပ်ဆရာတော်ကြီးကဟောတာ-မြတ်စွာဘုရားသတ်မှတ်တဲ့ စေတသိကရောဂါဆိုတာ ရဟန္တာမှပျောက်တယ်။ လူတွေထင်နေတာ စိတ်ရောဂါဆိုတာ သာမန်လူတွေနဲ့မတူတဲ့ ရောဂါမျိုးဖြစ်မှ လူတွေက စိတ်ရောဂါလို့သတ်မှတ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားက အဲဒီအဆင့်ထက်ပိုပြီးတော့ လေးနက်တာကို စိတ်ရောဂါလို့

သတ်မှတ်တယ်။ စိတ်ရောဂါဆိုတာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာနဖြစ်လာရင် ဒါစိတ်ရောဂါပဲလို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောထားပါတယ်။ ဒီစိတ်ရောဂါကျတော့ ဆိုင်ရာ ဆေးတိုက်ရုံနဲ့ မပျောက်ဘူး။

ဒီနေ့ ကမ္ဘာမှာ လူဦးရေသန်းပေါင်း ၆၀၀၀ ကျော်ရှိပါတယ်ဆိုပါစို့။ မြတ်စွာဘုရား တရားတော်တွေနာခွင့်ရတာတဲ့ လူဦးရေက အင်မတန်နည်းတယ်။ အင်မတန်မှ နည်းတဲ့ အထဲမယ် ကျွန်မတို့ နာခွင့်ရတယ်။ နာခွင့်ရတဲ့တရားတော်တွေဟာ ဆေးနဲ့အလား တူပါတယ်။ ဆေးဆိုတာ မသောက်ဘဲနဲ့ ခေါင်းအုံးအောက်၊ ဖျာအောက်၊ အိပ်ယာခင်း အောက် ဖွတ်ထားလို့ရှိရင် ရောဂါမပျောက်ဘူး၊ ဆေးဆိုတာ မှန်မှန်သောက်ရတာပါ။ တရားဆိုတာလည်း မှန်မှန် နာရမယ်၊ နှလုံးသွင်းရမယ်။

အဲဒီလို နှလုံးသွင်းခြင်းကြောင့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ချို့ယွင်းချက်တွေ စိတ်ရဲ့အညစ် အကြေးတွေ တဖြည်းဖြည်းသန့်စင်ပြီးတော့ နောက်ဆုံးမှာ ကိုယ့်စိတ်ဟာ ကြံ့ခိုင်တဲ့ စိတ်ဓါတ်မျိုးဖြစ်လာတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ “သတိသမ္ဗုဒ္ဓ” တရား ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ဖြစ်အောင်ကြိုးစားပြီး အမှန်သိ မယ်ဆိုရင် ဘဝမှာနေပျော်ပြီး စေတသိကရောဂါဆိုတဲ့ Mental Disease တွေချုပ်ငြိမ်း သွားပြီး၊ နောက်ဆုံး ရောဂါအားလုံးပျောက်ဆုံးတဲ့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို မျက်မှောက် ပြုနိုင်မှာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကျမှ အရူးဘဝကလုံးလုံး လွတ်တော့မှာဖြစ်ပါတယ်။

အားလုံးသော ဓမ္မမိတ်ဆွေတို့လည်း ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်အမှန်အတိုင်း သိနိုင်ကြ ပါစေ။ ဆေးတော်ကြီးကိုလည်း သောက်သုံးနိုင်ကြပါစေ။ ထိုက်သည့်အားလျော်စွာလည်း ပျောက်ကင်းနိုင်ကြပါစေလို့. ။

အဘဘုရားရဲ့ နောက်ပါသမီးဖြစ်လိုသော
ဒေါက်တာချိုချိုမာ (ဓမ္မဒီပ)